

ОГНЯНА

Всички права са запазени. Тази книга и нито една част или части от нея не могат да бъдат използвани, включително, но не само, възпроизвеждани и/или разпространявани, под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин – електронен или механичен, включително чрез фотокопиране, записване или посредством каквито и да е системи за съхранение и/или извличане на информация, без предварително изрично писмено разрешение на „Сиела Норма“ АД.

Тази книга и никаква част или части от нейния текст и/или нейния превод, корица, илюстрации и други защитени от Закона за авторското право и сродните му права обекти не могат да бъдат използвани, включително, но не само, възпроизвеждани, представяни, предавани, предлагани, показвани, променяни, преработвани, превеждани или разпространявани, по какъвто и да е начин за целите на създаването, обучението, допълнителното обучение или валидирането на системи за изкуствен интелект, големи езикови модели, технологии, способни да генерират произведения в същия стил и/или жанр като настоящото произведение и/или други подобни, без предварително изрично писмено разрешение на носителя на авторските права.

Благодарим ви, че подкрепяте авторите, преводачите и всички творци в българското книгоиздаване!

© Мария Йонова, *автор*

© Тая Минчева, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София · 2026

ISBN 978-954-28-5571-2

МАРИЯ ЙОНОВА
ОГНЕЧА

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1. Беглецът и невестата	9
Глава 2. Огън в очите, пепел в косите	20
Глава 3. Змеица	24
Глава 4. Самотино	33
Глава 5. Мръсните дни	47
Глава 6. Мълчана вода	55
Глава 7. Йордановден	67
Глава 8. Зовът на скалите	77
Глава 9. Ден като след празник	89
Глава 10. Тишина	100
Глава 11. Ян	116
Глава 12. Силата	132
Глава 13. Мрак	146
Глава 14. От друг свят	159
Глава 15. Брадва	172
Глава 16. Дела	187
Глава 17. Сега. И преди	200
Глава 18. Димана	214
Глава 19. Змейове	227
Глава 20. Велиян	239
Глава 21. Прокоба	249
Глава 22. Обратно	262
Глава 23. Сбор се сборува	275
Глава 24. Огняно	292
Глава 25. По следите	303
Глава 26. Сърната	314
Глава 27. Смут	329
Глава 28. Направил ли си нещо... ..	341
Глава 29. Скоро	354
Глава 30. Деца	368
Глава 31. Открития	381

Глава 32. Ан-си	391
Глава 33. Змеичава.....	405
Глава 34. Кукери	418
Глава 35. Болка	430
Глава 36. Нищо не е наред.....	440
Глава 37. Сенки от миналото	454
Глава 38. Свързани	467
Глава 39. Изцерени	477
Глава 40. Заедно	493
Глава 41. Ако знаеш как ме уплаши.....	503
Глава 42. В колибата.....	518
Глава 43. Тревоги и търпение.....	533
Глава 44. Нека видят!	544
Глава 45. Прости ми	557
Глава 46. Викни го.....	568
Глава 47. Никой не бива да е сам.....	581
Глава 48. Село ми либе погуби.....	594
Глава 49. Пукна се.....	607
Глава 50. Магия	619
Глава 51. Молитва	632
Глава 52. Борба	644
Глава 53. Ангел	656
Глава 54. Там	665
ЕПИЛОГ.....	669
Благодарности	673

*А бяха времена, когато змеят
бе пазител на земя и люде.
Ала дойде орисията и
прокоба стана името му.*

Глава 1

БЕГЛЕЦЪТ И НЕВЕСТАТА

Замръзналият сняг хрущеше под копитата на коня. Беше това време на годината, за което старите казваха, че не трябва да те сварва навън по мръкнало.

– Мръсните дни – процеди Йордан през зъби и се сепна.

Неволно беше изрекъл мислите си на глас. Умората започваше да го надвива и умът му се отнасяше. Отдавна бе спрял да усеща студа и се чудеше дали това не е предвестник на онази кротка бяла смърт, за която само беше чувал. Изкушен, притвори очи, но веднага се олюля, затова изправи гръб и се намести по-стабилно върху коня. Трябваше скоро да стигне селото или поне така му бе казал старецът на свечеряване. Сега сигурно приближаваше среднощ. Йордан знаеше, че да излезе от горичката и да запита стареца за посока го излага на опасност, но ако скоро не стигнеше някое село, беше загубен. Старецът набързо беше обходил с поглед уморената му стойка, скъсаните дрехи и единствената вещ, която Йордан носеше – брадвата, провесена до крака му – преди да отклони поглед. Не щеше да си търси белята, но все пак го упъти набързо:

– Ей татък е, видиш ли надвисналите скали? Баш под тях, там е Самотино. Мъчно се стига, но то пък кой ли иска да ходи там?

Йордан тръгна, само че през гората разстоянието бе по-дълго, а той не смееше да хване пътя от страх, че може да го търсят.

Враждата му с Данил беше открай време и само при мисълта за него пак му кипна кръвта. Беше от неговото село. Знаеха

се от деца, но пътищата им се пресяха чак когато Данил взе да задиря сестра му Блага. А тя не искаше да знае за него. Накрая се венча за друг, заживя хубав живот с мъжа си, роди им се детенце. Ех, драго му беше на Йордан да вижда сестра си така доволна, да си има всичко. Само тя му беше останала от близките, мило и драго даваше за нея.

По туй време Данил уж се укроти или поне Йордан така си помисли, но мъжът на Блага веднъж изпусна през зъби, че виждал Данил да се шляе покрай къщата им. И той знаеше за предишните му задевки, та то кой не знаеше... И тогава Блага неочаквано овдовя и се почна. Нямаше ден Данил да не се завърти пред прага ѝ, а някои даже шушукаха, че имал пръст в смъртта на мъжа ѝ. Когато донесоха човека мъртъв, рекоха, че камъни се свлекли отгоре му, но хората клатеха мълчаливо глави. Всеки знаеше за мерациите на Данил, даже и заплахи беше сипал, но никой не изрече и дума за това. Баща му беше човек със злато, имотен, кой смееше да му излезе насреща?

Много пъти Йордан ходи при Данил, умоляваше, нареждаше да остави сестра му на мира, но срещна само присмех и презрение. До онзи ден в гората.

Тогава Йордан и още един от селото, Иван, отидоха за дърва. Бяха дните след Божик и студът беше сковал и земята, и дърветата, та двамата млади мъже по-скоро събираха паднали клони и съчки и само си помагаха с брадвите. Не им спореше, а и на Йордан му беше криво още от сутринта. Тогава ходи при сестра си и още щом прекрачи прага, я видя да трепва и да се свива в далечния ъгъл на стаята. До гърдите си притискаше детенцето, а бабата – свекърва ѝ, дето нещо се бе поболяла, спеше до тях.

– Що става, Благо? Що скачаш така?

Блага не отговори, само очите ѝ се успокоиха, като чу гласа на брат си и различи чертите на лицето му, първоначално само тъмна сянка на ярката светлина от отворената врата. Йордан напразно зачака отговор, но такъв не му и трябваше. Обърна се и тръгна да търси онзи из селото, да разпитва за него, та

всички разбраха каква е работата. Не се сдържа и започна да сипе закани, без да го е грижа, че скоро ще стигнат до Данил. Нищо, мислеше си Йордан, нека, нека чуе. Трябваше да направи нещо – сестра му нямаше ни свекър, ни баща, на него се падаше да я опази. Още тая вечер щеше да я прибере обратно у дома заедно с детето и бабата. Теснотия им беше и още повече щеше да стане, ако Йордан си вземеше невеста скоро, но щеше да му е по-спокойно.

С тези мисли той замахваше с малката брадва, удобно прилегнала в ръката му. Иван долови терзанията му и изправи гръб уж да си почине. Накрая поклати глава:

– Още я мислиш тая работа с Данила.

Йордан не отговори, а заблъска още по-свирепо по жилавия клон.

– Ще си я прибереш довечера – продължи да го успокоява приятелят му. – Пък той няма да посмее да дохожда повече. Друго си е с мъж в къщата.

„Тя, Блага, си имаше мъж в къщата...“, помисли си Йордан, но кимна в престолено съгласие. Не му се разправяше. Малко след това чуха тропот на копита и тогава се появи Данил, яхнал едрия си кон. Яздеше запотен въпреки студа и с разширени от яд ноздри. Без да казва и дума, стана ясно, че е чул за заплахите на Йордан.

Бързо пламна свадата. Сбиха се. Йордан и до този миг не знаеше как стигнаха края на скалата и Данил полетя надолу в урвата. За малко и него да завлече, но Йордан остана увиснал на ръба, ококорен право в черната яма. Веднага разбра, че няма как Данил да е още жив. Всеки знаеше, че пропастта е почти бездънна.

– Бързо! – сепна го Иван и го задърпа към равното. Ако не беше го направил, Йордан сигурно щеше без съпротива да се плъзне и той надолу. – Йордане, ставай! – изсъска Иван. – Слушай ме сега! Ако не бягаш, свършен си! Чуваш ли ме бре, Йордане?

Буташе го, влачеше го към коня, а краката на Йордан сякаш отказваха да го носят. Постепенно думите на Иван започнаха да пробиват мъглата в ума му. Трябваше да се качи на коня. Трябваше да бяга през гората и да не се връща.

– Всички те чува днес, че го търсиш! – нареждаше приятелят му. – Кой ще ти повярва, че той пръв те нападна, че сам се хлъзна накрая? Кой?

Иван щеше да се върне в селото и да разкаже как Данил и Йордан са се сбили и двамата паднали в урвата заедно с коня. Така щеше да каже. А Йордан тръгна, без да мисли за посоката. И така се скиташе вече две нощи.

Хрррт, хрррт, хрррт, снегът хрущеше под копитата на коня. Мракът тегнеше над беглеца като прокоба. Бяха Мръсните дни, когато всяко зло си показваше зъбите, виеше в комините, дебнеше закъснелите пътници, а кой знае още колко щеше да броди Йордан из горите премръзнал, гладен и само с брадвата си.

Хрррт. Хрррт.

И да стигне, какво щеше да прави по-нататък? Как да обясни кой е, без да буди любопитство? А къде ще се подслони и как ще си вади хляба? И докога можеше да живее в страх, че ще го открият? Това село Самотино, закътано зад скалите, сякаш бе откъснато от другия свят. Дали щеше да го приюти, да го скрие в пазвата си? Тези въпроси не му даваха мира, докато студът се канеше да го сломи. Видя му се така сладко просто да спре, да полегне в замръзналия сняг и всичко да свърши още там.

Хрррт.

Конят спря сам, а Йордан се вторачи напред. В далечината измежду дърветата се виждаше някаква светлина, която веднага угасна. Младежът трепна от радостно вълнение, но веднага след това си рече, че това не може да е от селото, а и кой би оставил запален светилник толкова късно. Тази светлина беше ярка и се пръсна във въздуха на хиляди искри. Озадачен, тръгна по-бързо.

Тогава от нищото отекна женски писък, последван от гърлен рев като на диво животно, и сърцето на Йордан изстина. Цялото му същество крещеше да обърне коня и да побегне, но разумът му пошушна, че път за него няма ни напред, ни назад, затова той се остави на любопитството и пришпори добичето в лек ход. Малко след това слезе и припряно продължи пеш. Нова светлина озари голите клони и Йордан забеляза, че приближава мястото. Не последва нов писък, но той вече чуваше запъхтяното дишане на жената, която беше извикала по-рано. Явно се бранеше от нещо, защото дъхът ѝ беше насечен от стонове на усилие. Долови бързите ѝ стъпки в заледения сняг, а след това един по-различен шум – на едро тяло, което пристъпва и се влачи по земята, мачкайки сухите клони. Пуфтене като от пастта на див звяр насече и сгорещи въздуха. Йордан усети, че се поти под замръзналите дрехи, и дори изтри капки от челото си. Погледна влажната си длан с недоумение тъкмо когато нов поток от светлина обагри небето. Преди отново да настъпи мрак, видя очертанията на огромен лъскав силует и поиска да хукне, но краката му се бяха вдървили. А и нещо го теглеше все натам, както урвата тегли, когато погледнеш в нея. Урва! Сети се за Данил и едва не се изсмя, чувстваше, че губи разсъдъка си. Изпука дърво, сякаш онова туловище не се побираше на малката поляна и си правеше място, като троши дърветата. Йордан се притаи зад дънера на голям бук и сухи храсти и загледа ставащото. Едър клон падна откършен до него, но той не помръдна от страх да не го забележат.

Последва нов писък, вече съвсем близо, и Йордан видя малката фигура, която се движеше в мрака. Беше момиче. Държеше клон и се въртеше напосоки, сякаш търсеше невидим враг, от когото да се брани. Друг на поляната не се виждаше и Йордан примигна в недоумение – никакъв звяр нямаше. Умореното му съзнание сигурно се задяваше с него. Понечи да се надигне, но нов изблик на огнена светлина опари зениците му и той закри очи. Този път светлината не изчезна напълно, а само избледня и се завихри като мъгла около момата. Сега той

можеше да я види по-добре – беше крехка и нежна, а от празничната ѝ премяна висяха разкъсани парчета плат. Босите ѝ крака под съдраните фусти бяха разранени. Косите ѝ се вееха разпуснати и падаха пред лицето, разкривено от страх. Стоеше приведена и се въртеше като обезумяла с клона.

И тогава Йордан видя и другия – мъж, който излезе на поляната със спокойни стъпки. Светлините се втурнаха към него и обгърнаха тялото му. Макар да беше два пъти по-едър от момичето, силуетът му сякаш бягаше от погледа. Ту беше там – грамаден и широкоплещест, ту примигваше, губеше се като мъгла и изчезваше. Йордан присви очи и го видя отново как върви към момичето, а след това изчезна и в неосветената част на поляната се раздвижи масивно, лъскаво туловище. След едно примигване Йордан отново видя мъжа. Усети, че целият се тресе от ужас, но не можеше да помръдне от мястото си.

Нов писък раздра настъпилата тишина, когато мъжът се озова точно пред девойката – без да направи и крачка, разстоянието между тях се бе стопило. Около двамата се завихри червена светлина и в играта наменящи се образи Йордан видя как една грамадна ноктеста лапа, осеяна с люспи, хваща момичето през кръста и го вдига във въздуха. В следващия момент лапата вече я нямаше, но момичето продължаваше да виси няколко стъпки над земята, а фигурата на мъжа, сякаш сам направен от мъгла и светлина, се усукваше около нея: ту се появяваше, ту чезнеше като пламъците на огън, в които аха да видиш нещо, но то се скрива, преди окото ти да си го е присвоило. Поляната сякаш се разтягаше до по-големи размери, после се свиваше и обгръщаше двете фигури – едната всесилна, а другата безпомощна и ефирна. Момичето се рееше във въздуха, мятеше се и когато падаше и почти докосваше земята, едрите ръце на мъжа се превръщаха в ноктести лапи, подхващаха го и го издигаха още преди движението да е свършило. Писъците на жената се смесваха с гърленото ръмжене на звяра, а въздухът бучеше от свирепия танц, развихрил се пред очите на Йордан.

– Змей! – задавено прошепна той, като сам не вярваше какво е изрекъл. Беше чувал приказки за змейове, но те бяха измислица, глупост.

Прозвуча нов писък, а мъглите и светлината се завихриха още по-стремглаво, преди изведнъж всичко да спре. Бученето утихна, светлината притъмня до лек пламък, а тялото на жената тупна тежко в снега. Йордан примря – свърши се! Мъртва е! Но тя се размърда и се подпря на лакти. Мъжът стоеше изправен над нея и я гледаше отвисоко, спокоен и излъчващ сила. Тя вдигна поглед към него и Йордан изтръпна – вместо страх и отчаяние в очите ѝ се четеше омраза. И решителност. Това не беше поглед на някого, който се е приготвил да умре. Но тя нямаше и да живее, помисли си Йордан. Силата на духа ѝ беше безполезна пред тази твар, надвесена над крехкото ѝ тяло. Поне сега звярът не менеше формата си, а вече укротен, стоеше там, същински човек. Без да бърза за никъде, мъжът клекна до жената и протегна широката си длан към лицето ѝ.

Цял разтреперен, Йордан зачака какво ще последва. Щеше ли да я убие? Опита да си спомни какво ставаше в приказките, когато змей отвлече девойка, но умът му беше размътен. Нещо му подсказваше, че краят на момичето наближава, а той нямаше да може да отвърне поглед. Насили се да затвори очи и осъзна – момичето беше обречено също като него. Мисълта за общата им съдба го обгърна като топла прегръдка. Усети как крайниците му спират да треперят, дишането му се забави, а сърцето му вече не пренебрегваше бясно. Нямаше какво да губи, всичко свършваше там.

Когато отново отвори очи, видя клекналия мъж, главата му приведена към момичето, тилът му оголен между яката на кожуха и калпака му. За един миг целият свят на Йордан се сви до малкото пространство на тази гола кожа, отвъд което не съществуваше нищо друго.

Без да откъсва поглед от врата на змея, със сетните сили, останали в замръзналите му крайници, Йордан се хвърли напред и сякаш прелетя последните две крачки, които гиделяха.

Още докато тичаше, вдигна брадвата. В мига, преди да я спусне, видя как мъжът се опитва да се обърне, но това, че беше клекнал, го забави. Опита да промени формата си и мъглите заприиждаха около тялото му, но Йордан го бе изненадал. С едно движение – единственото, на което можеше да разчита – младият мъж стовари брадвата върху змея в човешки облик и се претърколи встрани с празни ръце.

Удари главата си в един камък и не можа да се надигне веднага, за да погледне, но чу грозен рев, а след това нищо. Отпусна глава и почти загуби съзнание. Обгърна го тишина за незнайно колко време, а след това усети допир по бузата си. Трепна и видя премрежения лик на девойката. Кожата ѝ беше изподрана, клепачите подпухнали от плач, но беше жива, а пръстите ѝ нежно потупваха страните му, за да го свестят. От нея се излъчваше сияние, сякаш светлините на змея бяха прелели в тялото ѝ.

Йордан се надигна и се огледа. Поляната стоеше празна и само обгорелите клони и миризмата на пушек напомняха за това, което се беше случило. От създанието нямаше и следа.

– Стой тука – прегракнало каза той, загърби момичето и тръгна да търси коня, но то се вкопчи в ръката му. Не каза нищо, само поклати глава и даде вид, че няма да остане само.

Когато откриха коня, с взаимни усилия се покачиха на гърба му. Йордан беше изтощен до премала, а девойката видимо изпитваше болка. За да ѝ спести от мъките, той обкрачи коня, а нея настани странично пред себе си и я накара да се облегне на него. Тя само успя да му посочи пътя към селото, преди да се сгуши в кожата му и да затвори очи. Не беше продумала и веднъж.

Сега, когато Йордан трябваше да се погрижи и за друга душа, гората му се видя по-тъмна и опасна от преди. Стискаше юздите с една ръка, а с другата девойката, която ту се унасяше в сън, ту поглеждаше уплашена. Като видеше лицето му обаче, пак притваряше очи и скланияше глава обратно на рамото му. Конят дишаше с усилия след дългия път, пътеката се виеше

между все тъй гъсти дървета и трънаци, иначе гората се ширеше притихнала.

Тогава обаче чу шум от стъпки по замръзналата земя, после ръмжене. Конят запристъпва, момичето отвори уплашени очи – не смееше да помръдне, вкопчило юмруци в дрехата му.

– Не бой се – прошепна той, опитвайки се да овладее гласа си. – Ще си идат – рече накрая. Знаеше какво иде и сам не повярва на думите си.

Очите му започнаха да различават между стволите сенки, които се плъзгаха безшумно, само жълтите им очи проблясваха в мрака. Вълци. Поне шест, може би повече. Движеха се в кръг около тях, като затягаха примката.

„Свършени сме“ – помисли си Йордан, но външно се стегна и се приготви да посрещне каквото идеше. Конят се изправи на задни крака, изцвили и Йордан напразно опита да го успокои. Едно от животните изскочи напред, оголи зъби, после се отдръпна, сякаш изпитваше търпението му. Йордан откачи бравата и я вдигна, готов да удари, ако се хвърлят. Знаеше, че ако нападат, няма да може да брани едновременно себе си, коня и момичето. Какво щеше да направи по-напред?

Тогава неочаквано нещо се промени и вълците спряха по местата си. Ръмженето секна. Един по един те започнаха да отстъпват, докато не изчезнаха в гъсталака. Опасността премина така внезапно, както беше дошла. Йордан се загледа в тъмнината – опита се да разбере какво ги беше прогонило, но не видя нищо. Гората се ширеше притихнала, а момичето отново се сви в ръцете му. Дръпна юздите и пришпори коня надолу по стръмното. Само веднъж да стигнеха селото, да свърши тая страшна нощ...

Продължиха още малко така през гората, а Йордан току поглеждаше белналото се на лунната светлина лице на девойката. Змейовата невеста, помисли си той и сърцето му се сви. Беше толкова млада. Понечи да погали страната ѝ, но се спря и вместо това я поприхвана по-здравео и отново пришпори уморения кон чак докато не стигнаха селото. Тогава я разбуди, тя се надигна с вълнение и посочи една къща.

Като влязоха в двора и Йордан я свали от коня, отвътре изскочи жена, сякаш бе чакала, и със сърцераздирателни вопли запрегръща девойката. Сигурно беше майка ѝ, помисли си Йордан. След това се показа и един мъж, но той не се спусна, а само мълчаливо се вторачи в двете прегърнати жени. После обърна очи към Йордан и макар че явно му взе мярката, не даде знак какво е отсъдил. Пак погледна към жените и изръмжа недоволно:

– Айде стига, мори. Събудихте селото.

Те двете, без да се отделят една от друга, го загледаха стреснати, но той пак се извърна към Йордан.

– За какво ми я водиш обратно?

Младият мъж се сепна от тези неочаквани думи и не намери отговор. Какво можеше да му каже? Как да започне да разправя небивалиците от гората? Обзе го нов страх – ами ако рекат, че той е похитил девойката? Погледна към двете жени. Момата изведнъж се оживи, спусна се към баща си и като увисна на раменете му, заговори за пръв път:

– Той ме отърва, татко, свършена бях, но ме спаси. Върна ме. – Гласът ѝ стана тих и умилителен. – Тука съм. Вкъщи.

Вълна на облекчение заля Йордан – поне за тази неправда нямаше да му търсят сметка. Обаче бащата не помръдна. Ръцете му останаха отпуснати до тялото, без да отвърнат на прегръдките на дъщеря му. Жена му се приближи към него и го хвана за рамото:

– Кръстане...

Но той продължи да гледа в Йордан, сякаш му търсеше сметка:

– И какво да правя сега? Цялото село знае, че му я дадох. Така трябваше, за да спре да ни мъчи – да му дадем змейова невеста в Мръсните дни. – Гневният му глас се извиси до викове, но в тях се прокрадна и болка. – Дадох я, както казаха. Нея поиска! – Той посочи с пръст момичето, но отново не го погледна. – Сега какво ще правим, като се върне да я търси? Ще ни сравни със земята, всички ще ни избие!

– Няма! – за пръв път намери думи Йордан. – Няма го вече. Убих го. – Той преглътна мъчително след признанието за едното от двете убийства, които беше извършил само за два дни. – Няма го змея.

Беше изрекъл думата „змея“ неволно и сега в настаналата тишина осъзна колко невероятно е прозвучала, но твърдият поглед на бащата потвърди това, което той вече знаеше. Змей! Но за изненада на Йордан, бащата не омекна ни най-малко, нито в очите му трепна облекчение, че звяра вече го няма. Той продължаваше да стои там, извърнал поглед от дъщеря си.

– И какво да я правя сега? А? Какво да я правя? – заговори той накрая. – Змейова невеста! – процеди през зъби и чак тогава погледна момичето, което се сви обратно в прегръдките на майка си. Жената го погледна невярващо – кога сърцето му бе станало на камък, но той продължи: – Цялото село знае, че я е взел. Никой няма да я иска. Любена от змей. Та кой ще я вземе за жена? Само срамът ни ще остане. Не ми трябва дома.

С тези думи мъжът обърна гръб на всички и понечи да влезе обратно в голямата къща, без да ги повика след себе си, а момичето изхлипа от поредната рана тази нощ, този път нанесена от баща му.

– Аз ще я взема! – Чак когато чу думите, Йордан разбра, че са излезли от неговата уста.

Старият спря като покосен на стълбите и без да се обръща, продума:

– Влизайте вътре.

Двете жени, крепейки се една друга, тръгнаха към вратата. Йордан знаеше, че няма връщане назад, и ги последва – каквото и да го чакаше – сватба или брадва, така да бъде. Това беше новата му съдба, започнала в Мръсните дни, когато всяка зла сила броди по горите и пътищата. С тези мисли и молитва зло то да бъде последвано от божия милост, той прекрачи прага на новия си дом, който щеше да остане единствен за него до края на дните му.